

Catherine Ryan Hyde

Rămas-bun pentru acum

Traducere din engleză de
Raluca Furtună

Capitolul unu: Doctorița Lucy

Bătăile în ușă au trezit-o din somn și au stârnit lătratul câinilor. Sau poate că i-au trezit pe câini, iar lătratul lor a răzbit, în cele din urmă, prin băutura de cu seară, somniferul și epuizarea ei.

Ogarul cenușiu Winston, singurul câine care avea voie să doarmă în camera ei, pe pat, s-a ridicat și s-a holbat în direcția ferestrelor, mărâind înfundat.

Femeia s-a ridicat, a înjurat în şoaptă ca să-şi alunge teama și s-a îndreptat spre ferestre.

Le-a deschis, lăsând să intre răcoarea nopții, și a privit în jos.

Dedesubt, pe veranda din față, stăteau doi tineri îmbrăcați identic, în tricouri albe și blugi. Până și tunsoarelor lor în stil militar erau identice. O singură diferență era evidentă, cel puțin de la distanța aia, pe întuneric: unul era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și avea vreo optsprezecete kilograme în plus față de celălalt. Si mai era ceva: tricoul celui mai firav era plin de sânge, care desena pe material o hartă întortocheată de un roșu-aprins.

— Cine-i acolo? a strigat ea pe un ton care ținea loc de gard înalt din sărmă ghimpată, păzit de câni.

Parcă vrând să contribuie la acest efect, cei șaisprezece câini din țarcurile de la parter erau în continuare dezlănțuiți, lătrând și urlând de spaimă și nemulțumire.

— Doamnă? a strigat tipul mai solid.

— Cine e? a repetat ea.

Știa însă din experiență că n-avea să afle niciodată — și nici nu-i păsa — cine sunt. Doar de ce erau acolo, ceea ce era deja destul de evident.

— Sunteți doctor?

— Întrebarea nu e cine sunt eu. Spune cine sunteți voi.

— Ni s-a zis să spunem că ne-a trimis Victor.

Lucy a oftat și a clipit de câteva ori, dându-și seama că nu mai are timp să se dezmeticească.

— Un minut, să mă îmbrac, și pe urmă cobor, a zis ea.

* * *

I-a condus prin living, deși încăperea era orice altceva, numai un living obișnuit nu. Aducea mai degrabă cu o grădină zoologică. Era locuită, într-adevăr, dar niciodată de oameni.

Lucy l-a ținut de braț pe Tânărul mai scund, pentru că era pe cale să i se facă rău și să leșine.

Tipul solid s-a holbat în cușca bufniței Archimedes, care s-a holbat și ea la el. După aceea, Tânărul și-a continuat drumul, dar a tresărit brusc, ca un cal speriat, când acvila de munte Angel s-a ridicat și și-a întins aripile.

— Ce-i aia? a întrebat el, recăpătându-și echilibrul și arătând spre un animal îngrămădit în colțul întunecat al unei cuști de pe podea.

— Țala e un porc.

— În casă?

— Afară, riscul de infecție e prea mare.

Doctorița Lucy i-a condus pe cei doi până în cabinet și l-a ajutat pe rănit să se urce pe masa de operație.

— Ce faceți cu toate animalele astea? a întrebat Tânărul solid.

— Le fac bine, a răspuns ea simplu.

— Hei! s-a amestecat băiatul firav. Sunteți veterinar? Vrei să zici, i s-a adresat el însătorului său, că m-ai adus la un veterinar...

Doctorița Lucy a remarcat că Tânărul fusese cât pe ce să rostească numele prietenului său, dar se abținuse.

— Nu sunt veterinar, a zis ea. Sunt medic.

— Un medic obișnuit care se ocupă de oameni?

— Da. Un medic de oameni.

— Atunci de ce țineți toate animalele astea? a întrebat tipul solid.

— Pentru că nimeni altcineva nu pare interesat s-o facă.

— Nu știu ce să zic de faza că e medic femeie, a comentat cel de pe masă.

— Auzi, calul de dar nu se caută la dinți, i-a întors-o prietenul lui, clasând eficient plângerea.

Tipul solid a continuat să se învârtă prin cameră, uitându-se pe geam la întunericul de afară și studiind diplomele medicale de pe pereti. De fiecare dată când trecea pe lângă vreo fereastră, câinii începeau iar să latre de-afară, din țarcurile lor.

— Eu sunt... Steve, a continuat el. Iar el e Jake. Nu sunt numele noastre adevărate. Știți cum stă treaba.

Doctorița Lucy a tăcut. Încerca să găsească cea mai bună metodă de a-i scoate pișpiriului tricoul distrus de

glonț și sânge, presupunând că ar fi vrut să-l mai poarte la plecare. În fine, o să vrea să poarte *ceva*, s-a gândit ea, iar tricoul ăla părea a fi tot ce avea.

Glonțul pătrunse prin spatele umărului stâng, ceea ce sugera că fusese împușcat în timp ce fugea. În față nu exista nicio rană care să indice ieșirea glonțului.

— Cum să vă spunem? a întrebat tipul solid.

Doctorița Lucy și-a ridicat capul și l-a țintuit cu o privire care l-a făcut să încremenească.

— Răspund la „doctore”, „doamnă”, „hei”. Ascultă, Steve..., a început ea, rostind apăsat numele, pentru efect. Asta nu e o relație pe termen lung. Ce-ar fi să sărim peste introducere și să ne apucăm de treabă, ca să pot să mă duc înapoi la culcare?

— Da, da, a spus tipul pe care cu siguranță nu-l chema Steve. Nu-i nevoie să vă ambalați. Aveți ceva ce poate să strângă între dinți? Poate o lingură de bucătărie? O lingură de lemn?

În timp ce vorbea, doctorița Lucy a umplut o seringă cu un anestezic local, fără să scoată o vorbă.

— Pentru că, știți cum e. E tovarășul meu și, în plus, nu vrem să se audă urlete. Nu că ne-ar auzi cineva aici, dar...

Tânărul solid a tăcut brusc când Lucy a băgat acul în omoplatul lui „Jake”, prin tricot, chiar lângă rană.

— Au! a strigat tipul întepat.

Câinii au lătrat iar un pic.

— Te-ai uitat la prea multe filme, Steve, a zis ea, întorcându-se apoi către pacient. O să așteptăm câteva minute să-și facă efectul.

Lucy a luat-o spre una dintre tejghelele din cabinet, de unde și-a recuperat pachetul de țigări, după care s-a

sprijinit de blat și și-a aprins una cu bricheta argintie care fusese îndesată în celofanul pachetului.

— Hei, a început rănitul. Nu mă mai doare aşa tare.

— Îhî, păi asta e meseria mea, a zis ea, suflând un nor de fum spre tavanul cabinetului. Și că veni vorba: e meseerie, nu hobby. Cu alte cuvinte, o fac pentru bani. O sută.

— O sută? au repetat cei doi în cor.

— E un pic cam mult, nu credeți? a comentat tipul solid. Am putea merge la Urgențe, unde am scăpa cu treizeci, cel mult.

Doctorița Lucy a mai tras o dată adânc din țigară. N-avea răbdare pentru tertipuri și nici talentul să-și ascundă nerăbdarea.

— Dacă ați putea merge la Urgențe, ați fi acolo acum, a zis ea.

— Da, da. În regulă. O sută.

— În avans.

— De ce în avans?

— Pentru că un tip a plecat odată fără să plătească. Poți să-i mulțumești lui pentru noile reguli.

— Banii sunt afară, în mașină, a zis tipul solid, cu suficientă sfială încât Lucy să-și dea seama că urmează să se ducă după ei.

— Ei bine, ce mai stai?

Tânărul a oftat și a ieșit.

Rănitul s-a uitat în ochii ei, ca o căprioară cu tendoanele rețezate în ochii unui lup sau ai unui coiot care se apleacă asupra ei.

— Ați mai făcut chestia asta, nu? a întrebat el.

— Oh, da.

— Doare?

— Un pic. O să simți. Dar cu lidocaina pe care tocmai tăi-am injectat-o în umăr cred că o să te doară mai puțin decât a durut să ieși din mașină și să vii până aici.

— Mă bucur să aud, doamnă. Vă supărați dacă vă cer o țigără?

Doctorița a luat pachetul de pe tejghea și l-a scuturat înspre el, până au ieșit trei țigări, gata de înșăfăcat. Rănitul a luat una, iar ea i-a aprins-o.

— Apreciez că nu mă întrebăți cum am intrat în beleaua asta, a zis el.

— La Urgențe se pun întrebări. Și, mai mult, se fac rapoarte. De-aia cer eu mai mulți bani.

— Da, doamnă.

„Steve“ s-a întors și i-a întins o bancnotă de o sută de dolari. Lucy a luat-o fără să comenteze și a îndesat-o adânc în buzunarul fustei.

Apoi, Tânărul solid și-a ațintit privirea fioroasă către prietenul lui de pe masa de operație.

— Știai sunt din jumatea ta, a zis el.

— Ce? De ce? Nu e vina mea că am încasat eu glonțul, și nu tu. A fost ghinion, atâtă tot.

— Îhî, ei bine, ghinionul ăsta tocmai te-a costat o sută de parale.

— Ești gata, Jake? a întrebat doctorița Lucy, vrând să pună capăt ciondăneliei.

N-a primit niciun răspuns.

— Sau cum te-o fi chemând?

— Ah, eu. Așa e. Da. Să trecem la treabă.

— O să-ți las tricoul pe tine, îl ridic doar cât să ajung la zona cu probleme. Te-ar durea tare dacă l-aș scoate și apoi tăi l-aș pune la loc, și nici nu vreau să-l tai. Pentru că bănuiesc că n-o să vrei să pleci de aici fără el.

A fost pe punctul să-i dea un sfat. Să spună: „Când pleci de aici, oprește-te undeva de unde tovarășul tău poate să-ți cumpere un tricou curat. Sau ceva ce poți să pui peste ăsta. Nu există rețetă mai bună decât roșu-pe-alb dacă vrei să atragi atenția“.

Dar nu i-l-a dat.

Era plătită să-i îngrijească rana, atât. Nu să-l ajute și să scape de ce făcuse.

— Da, doamnă. Ce-o să faceți acum?

— Ce m-ai plătit să fac. Încearcă să te relaxezi.

Și-a stins țigara în scrumiera de pe tejghea. Pacientul a continuat să-o fumeze pe-a lui; ba chiar a pornit să tragă mai des din ea.

A ales un forceps subțire dintr-un borcan cu alcool de pe tejghea, a șters instrumentul cu tifon steril și i-a introdus vârful lung în rană. S-a mișcat repede. Învățase că e mai bine să faci totul repede. Să treci peste ideea de blândețe și precauție. Pentru că pacientul suferă în fiecare clipă în care forcepsul explorează rana. Cel puțin psihologic, dacă nu și altfel. Pacientul vrea să termini cât mai repede.

Lucy a apucat glonțul turtit și a tras fără ezitare până când l-a scos, apoi l-a aruncat în direcția coșului metalic de gunoi. Plumbul a lovit zgomotos interiorul găleții, făcându-i pe cei doi să tresără.

Doctorița a închis cu două suturi musculare rana de intrare, a acoperit-o cu un pansament steril și a tras tricoul la loc.

— Gata, a zis ea. Ești ca înainte. Oricum oi fi fost înainte.

Cei doi tineri i-au ignorat înțepătura și au luat-o spre ușă.

— Stați așa, a zis ea. Trebuie să-ți dau și niște tetraclină. Ca să nu ţi se infecteze rana.

I-a numărat treizeci de pastile și i le-a pus într-un plic.

— Trei pe zi, până le termini.

Știa că s-ar putea să nu fie suficient. Dar după primul ajutor doctorița Lucy lăsa bucuroasă problema pacientului în seama altcuiva.

— Și probabil că ai nevoie de un vaccin antitetanos. Dar eu n-am pe-aici.

Și Lucy știa că, cel mai probabil, tipul n-o să-i urmeze sfatul. Dar ea își făcuse datoria. Sfătuise pacientul.

* * *

— Vă îndreptați spre Mexic? a întrebat ea în timp ce-i conducea spre ieșire.

Tipul solid s-a răsucit, clipind.

— Mexic?

— Îhî, Mexic. Ați auzit de țara asta? E pe-aici, pe-aproape. Mi-am imaginat că de-aia erați pe autostradă. Majoritatea celor care trec pe aici merg în sud.

— Nu, doamnă. Noi nu. Locuim pe-aproape.

— Aha, a răspuns ea. E bine de știut.

Tinerii au plecat fără alte comentarii, iar ea a rămas din nou singură, din fericire. Singură în termeni umani, cel puțin.

* * *

În timp ce traversa livingul, în drum spre dormitor, Archimedes a privit-o intens. Adevărul e că așa făcea

mereu. Privirea lui nu avea vreun subînțeles și — într-o oarecare măsură — atâtă lucru știa și ea.

— Nu te uita așa la mine, a zis Lucy. Crezi că fac asta pentru mine? Ei bine, nu. O fac pentru tine și pentru prietenii tăi.

După aceea, s-a băgat din nou în pat.

Capitolul doi: Pete

— Hei, Petey, l-a strigat Jack. Al cui e câinele ăla?

Pete și-a pus mâna streașină la ochi ca să se ferească de soare și s-a uitat într-o parte și-n alta a autostrăzii puții cu două benzi.

— Nu văd niciun câine.

— Acolo. Culcat.

Apoi Pete l-a văzut — era întins pe-o parte, pe acostament —, dar și-a spus că e mort.

— Probabil că l-a lovit o mașină, a zis Jack. Ar trebui să mergem să vedem dacă e OK.

Au pornit împreună spre acostament, deși asta îi dusea în direcția greșită, îndepărându-i de lac. Era dimineață devreme, în prima zi din vacanța de vară, iar planul lor fusese să pescuiască. Nu să se uite la un câine absolut în regulă ucis de cineva pe șosea, ceea ce, în opinia lui Pete, risca să-i strice toată ziua. Sau, dacă scena era macabră, poate chiar toată vacanța.

Lui Pete îi plăceau câinii, câtă vreme erau sănătoși și în viață.

— Nu recunosc câinele ăla, i-a zis el lui Jack în timp ce se apropiau. Credeam că-i stim pe toți din zonă.

— Poate că nu-i de pe-aici. Poate că cineva nu l-a mai vrut și l-a dat jos din mașină.

— Atunci, n-o fi lovit. Poate că trage un pui de somn cât așteaptă și speră că o să se întoarcă după el.

— Ar fi drăguț, a zis Jack.

Era un câine mare, n-a putut să nu observe Pete. Ceea ce i-a dat un fior în stomac. Îi plăcea câinii, dar uneori îi era și frică de ei. Depindea de câine. Aceea avea blană sură și deasă, ca un dulău din ăla care trage sania în Alaska, unde Pete nu fusese niciodată și nici nu-și imagina c-o să ajungă. Adică la celălalt capăt al pământului față de sudul Texasului.

— Nu se mișcă, a observat Jack când au ajuns la mai puțin de zece pași de el.

Chiar în clipa aia, câinele a ridicat capul și l-a fixat cu ochii pe Pete, înghețându-i săngele în vine și făcându-l să se întrebe de ce privirea aia fioroasă nu-i fusese adresată lui Jack.

Animalul s-a chinuit să se ridice pe trei labe — unul dintre picioarele din spate atârna moale de la sold — și a încercat să se îndepărteze de ei. S-a prăbușit însă rapid înapoi, pe-o parte, cu un mărâit de durere. Reușise măcar să se mai îndepărteze cu câțiva pași de banda de circulație.

— A, da, a comentat Pete. E clar că a fost lovit. Bietul de el.

— Ce facem?

— Păi, cred că trebuie să-l ducem la veterinar.

— De ce noi?

— Mai vezi pe cineva pe-aici?

— La naiba, a zis Jack. S-a zis cu pescuitul.

Pete s-a mai apropiat puțin de câine, cu o mână întinsă înainte, ca o ofrandă de pace.